

бораа за свобода. Но както той, тъй и неговитѣ съврѣменници, горчиво сж се лѣгали въ това“. А сжщото Раковски рано съзна.

Ботйовъ подхвърля на критика хайдутството и четничеството на Раковски, на което и той се отдаде и което възпѣ. Той посочи, че до 1862 г. революционната борба е имала частиченъ характеръ, изразявала „протестъ противъ нетърпимитѣ турски насилия и оскърбления;“ но следъ тази дата тя става масова и програмна. И добавя следното:

„Заслугата на Раковски се състои въ това, че той обобщи и разпострани тая идея, и изъ числото на нашитѣ народни хайдути създаде ни нѣколко души народни преводители и пламенни борци за свободата. Но и тукъ Раковски и съвременниятъ съ неговата смъртъ централенъ български революционенъ комитетъ са вдадоха въ друга крайностъ. Тие мислиха, че само съ еднитѣ хайдушки чети и само съ едно извикване: „Ставайте, братя!“ Дарданелитѣ щѣха да бждатъ въ нашитѣ ржцѣ и нещастниятъ български народъ щѣше да възкресне отъ мжртвитѣ.

Народътъ показва, че безъ вжтрешна организация е невъзможно всеобщо възстание съ